teprve od okamžiku, kdy byl legionář ustanoven na uvolněné místo úřednické. Z toho jde, že cit. ustanovení nezakládá nárok na dodatečné přiznání služ. požitků v úřednické hodn. třídě za dobu ztrávenou ve službě smluvní.

Jest nesporno, že nový služební poměr byl u st-le založen teprve dnem 1. ledna 1921 jeho jmenováním prov. kancelistou; že by doba smluvní služby při propočítání služ. doby nebyla bývala započtena, st-l netvrdí a není také tato okolnost předmětem dnešního sporu. Za tohoto stavu věcí nelze spatřovati nezákonnosti v tom, když žal. úřad žádosti o přiznání rozdílu mezi požitky smluvními a požitky úředníka skupiny E za dobu od 27. května 1920 do 31. prosince 1920 nevyhověl.

## Č. 5521.

**Vojenské věci: * Nároku na odbytné ve smyslu odst. 4 § 2 zákona č. 194/1920 nemá ten, kdo přijal odbytné před působností tohoto zákona již odjinud a v jakékoliv formě, ani když je později vrátil.**

(Nález ze dne 25. března 1926 č. 3194.)

Věc: Felix K. v Brně (adv. Dr. Ernst z Brna) proti ministerstvu národní obrany (min. m. taj. Dr. Jos. Pešout) stran odbytného.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Přihláška st-le o převzetí do čsl. armády jako gážisty z povolání byla výnosem mno ze 17. ledna 1925 zamítnuta a st-l jako prostý vojín vtělen dnem 1. listopadu 1921 k jezdeckému pluku č. 10. Dále bylo dodáno, že nemá ve smyslu §u 2 zák. z 19. března 1920 č. 194 Sb. nároku na zaopatřovací požitky (odbytné), protože mu bylo v r. 1919 vyplaceno odbytné.

Podáním ze 16. února 1925 předložil st-l potvrzení účtárny rak. spolk. min. vojenství, že odbytné vyplacené na základě výnosu z 24. června 1919 v obnosu 6994 K 50 h bylo v dubnu 1920 u tohoto úřadu vráceno, a domáhal se zrušení shora uvedeného výnosu. Žádost ta byla rozhodnutím ze 13. března 1925 zamítnuta z důvodu, že v podání nejsou uvedeny žádné nové, zvláštního zřetele hodné okolnosti, které by odůvodňovaly zrušení původního rozhodnutí.

O stížnosti, napadající obě tato rozhodnutí pro nezákonnost a vady řízení, uvážil nss toto: — — —

Jest nesporno, že st-li bylo od rak. republiky odbytné v obnosu 6994 K 50 h vyplaceno. spor je toliko o to, zda vrácení tohoto odbytného může vyloučiti důsledky normované v §u 2 zákona č. 194/1920 resp. v §u 13 prov. nař. ze 3. září 1920 č. 514 Sb. § 2 odst. 4 cit. zákona stanoví, že nároku na odbytné nemá, kdo před působností tohoto zákona odbytné jakýmkoli způsobem již obdržel. § 13 odst. 3 prov. nař. pak ustanovuje, že nároku na odbytné nemají, kdož je v jakékoliv formě a od kohokoliv již dostali. Také ti, jimž bylo odbytné vyplaceno likvidačními úřady rak.-uh. neb něm.-rak., nemají nároku na odbytné.

Z těchto ustanovení jest patrno, že zákonodárce považuje za rozhodnou okolnost, že dotyčný voj. gážista odbytné v jakékoliv formě již obdržel. Z obratů, jak v zák. tak i v prov. nařízení užitých, totiž »obdržel«,

»dostali«, »bylo vyplaceno«, vyplývá, že odbytné musí býti vyplaceno a přijato tak, že příjemce může jím jako svým vlastnictvím disponovati. Tento případ by ovšem nenastal, kdyby gážista přijetí řádně poukázaného odbytného odepřel. St-l v řízení adm. netvrdil, že přijetí odbytného od rak. republiky odepřel a také netvrdil, že mu bylo odbytné od rak. státu omylem vyplaceno. K takovému tvrzení teprve ve stížnosti uplatňovanému nelze jako k nepřípustné novotě hleděti. St-l uvedl ve své žádosti z 25. listopadu 1920, že se obrátil na min. zeměbrany ve Vídni a nechal si odbytné vyplatiti a doznává také ve svém rozkladu ze 16. února 1925, že odbytné svého času obdržel. Za tohoto stavu věcí mohl úřad právem míti za to, že st-l odbytné již obdržel a že tím předpoklad § 2 cit. zák. jest splněn. Okolnost, že st-l později odbytné vrátil, jest ve smyslu cit. zákon. ustanovení irelevantní, neboť vrácení přijatého obnosu bez rozkazu kompetentního orgánu jeví se jako akt dobrovolné disposice, který ničeho nemění na tom, že st-l odbytné od rak. republiky před účinností zákona č. 194/20 Sb. obdržel; není proto vadou řízení, když úřad v tomto směru šetření nekonal a jest také bezvýznamno, kdy odbytné bylo vráceno.

Kdyby se snad stížnosti mohlo rozuměti tak, že vrácení odbytného nutno vykládati jako odepření přijetí, jest uvážiti toto:

Pojmově znamená výraz »odepření přijetí«, že dotyčný percipient se nepovažuje za oprávněna obnos jemu vyplacený nebo poukázaný přijati neb že tak z jakéhokoliv důvodu učiniti nechce a že obnos tento buďto nepřijme aneb, byl-li omylem přijat, ihned, jakmile k tomu má příležitost, vrátí. Nař. rozhodnutím ze 17. ledna 1925 bylo vysloveno, že st-li bylo odbytné v roce 1919 vyplaceno. Proti tomuto časovému označení st-l ve svém rozkladu ze 16. února 1925 nebrojil a také potvrzení jím zároveň předložené nevylučuje možnost, naopak, odvolávajíc se na výnos z 24. června 1919, mluví spíše pro to, že se tak skutečně v roce 1919 stalo. Tvrdí-li nyní stížnost, že odbytné bylo st-li vyplaceno teprve počátkem roku 1920, nutno toto tvrzení odmítnouti jako nepřípustné, poněvadž nebylo uplatňováno již v řízení adm. (§ 5 a 6 zák. o ss). Vycházel-li úřad vzhledem k tomu, že st-l odbytné od rak. republiky obdržel již v r. 1919 a je teprve v dubnu 1920 vrátil, z názoru, že o nějakém »odepření přijetí« se zřetelem k dlouhé mezitím prošlé době nemůže býti řeči, zvláště když st-l nikdy netvrdil, že mu bylo znemožněno obnos již dříve vrátiti, nelze v tom spatřovati nezákonnost ani rozpor se spisy. — — —

## Č. 5522.

**Technikové soukromí: I. O jednotlivých kategoriích techniků a o rozsahu jejich oprávnění. — II. Civilní inženýr stavební není oprávněn prováděti konstrukce železobetonové při stavbách pozemních.**

(Nález ze dne 25. března 1926 č. 6177.)

Věc: Ing. Bohumil H. a ing. Bedřich B. v Praze (adv. Dr. Lev Winter z Prahy) proti zemské správě politické v Praze o trestní nález pro přestupek živnostenského řádu.

Výrok: Stížnosti se zamítají jako bezdůvodné.

Důvody: Nálezy osp-é na Král. Vinohradech ze 4. března 1921 byli odsouzeni inženýři Bohumil H. a Bedřich B. v Praze podle § 17